

SPECIAAL RECHERCHEUR CHAU
DE ONTVOERING

SPECIAAL RECHERCHEUR CHAU

DE ONTVOERING

Auteur: Kees van der Wal

Omslagontwerp: Kim Khanh

BOEK # 13

COZY CRIME

Politieroman

Fictie

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopie, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit is een fictief werk. Namen, personages, bedrijven, plaatsen, gebeurtenissen, locaties en incidenten zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur, of worden op een fictieve manier gebruikt. Elke gelijkenis met bestaande of overleden personen, of met feitelijke gebeurtenissen, is puur toeval.

Copyright © 2026 Walkees

Het verhaal van Speciaal Rechercheur Chau, en haar hond Meow.

Chau is de dochter van een Vietnamese vrouw en haar Nederlandse echtgenoot. Het gezin verhuist van Vietnam naar Nederland en gaat wonen in het kleine stadje Voorburg, aan de rand van de derde grootste stad in Nederland, Den Haag. Chau is een mooi en bijzonder intelligent meisje met speciale hobby's. Zo heeft ze de zwarte band in taekwondo, en maakt ze perfecte portrettekeningen. Ze heeft bovendien een neus voor het opmerken van mysteries. Deze hobby's brengen haar ertoe om de lokale politie te helpen wanneer er een moord plaatsvindt in het dorp. Het eerste boek van deze cozy crime-serie heeft de toepasselijke titel: EERSTE MOORD. De complexe moordzaak van een van de notabele inwoners van het dorp brengt verschillende verdachten door het verhaal heen. Chau's hulp en slimme observaties, evenals haar speciale talenten, worden essentieel bij het vinden van de daadwerkelijke moordenaar. De leider in de zaak, rechercheur hoofdinspecteur Sam de Bruin, van het hoofdbureau van politie in Den Haag, zal Chau's grootste bewonderaar worden. Het oplossen van deze zaak zal resulteren in een langdurige samenwerking om misdaden op te lossen. Speciale karakters in het boek, zoals Chau's hond en rechercheur Sam de Bruin, brengen vreugde en bewondering.

Meow, de hond van Speciaal Rechercheur Chau.

Meow is de hond van Speciaal Rechercheur Chau, en ook Meow krijgt een belangrijke rol binnen het rechercheteam.

Huidige situatie.

Inmiddels is dit alweer boek 13 in de serie en natuurlijk, in de loop der jaren veranderen er soms dingen of komen er nieuwe ‘vaste’ personages de serie binnen. Op dit moment zijn er de volgende belangrijke personages.

Natuurlijk is daar Chau, inmiddels alweer 20 jaar oud, en fulltime lid van het rechercheteam in Voorburg. Ondanks haar nog jonge leeftijd heeft zij inmiddels al de rang van hoofdinspecteur, en woont zij sinds kort op zichzelf in een appartement boven de markthal in Rotterdam. Hierover kun je alles lezen in boek 12, De Kerstmarkt.

Meow is Chau’s hond, die inmiddels de officiële mascotte van het korps is, maar die ook een officiële functie binnen het team heeft gekregen. Onverschrokken, en altijd op zijn hoede, pakt hij menig misdadiger bij zijn lurven. Meow houdt van botten en is de vriend van iedereen, binnen het team, in het dorp, en inmiddels zelfs in Rotterdam. Weet je trouwens dat Meow, in het Vietnamees, ‘kat’ betekent?

Aan de leiding van het korps staat de kleine grote baas, hoofdcommissaris Otto Daimler, die meer waardering verdient dan hij soms krijgt. Op zondagochtend is hij een vaste gast in de stamkroeg van het rechercheteam en vormt daar het zogenaamde zondagochtendgroepje. Dit zondagochtendgroepje bestaat naast de hoofdcommissaris verder uit de vader van Chau, die overigens schrijver is van beroep, de dokter van het korps, Alfred de Graaf, de notaris van het dorp, Timothy Daamen, en Francis Hedwig, de broer van Abel Hedwig, een van de twee eigenaren van de stamkroeg. Francis Hedwig is eigenaar van restaurant VIP in Den Haag. Over die laatste gaat een groot gedeelte van dit boek.

Chau’s directe leidinggevende is de inmiddels tot commissaris bevorderde Sam de Bruin. Sam is een leider die niet schroomt zijn eigen handen vuil te maken, en onder zijn leiding viert het korps succes na succes. In boek 5, Moord in Eigen Huis, trouwt de commissaris met Sophie Simons.

Sophie duikt al op in boek 1, en is daarna niet meer weg te denken. Zij is inmiddels de beste vriendin van Chau's moeder, Kim, die samen met Chau's vader ook menigmaal een belangrijke rol speelt in de onderzoeken.

De oorspronkelijke assistent van commissaris de Bruin was altijd inspecteur, nu hoofdinspecteur Jack Dullens. Op voordracht van Jack heeft Chau inmiddels de titel van assistent overgenomen, en dit is dus in volle samenspraak met Jack gebeurd. Eigenlijk heeft dit het team nog meer doeltreffendheid en teamgeest gebracht.

Het team rechercheurs is in de jaren vrijwel hetzelfde gebleven. Susan, Robert, Jim en Peter zijn er al vanaf het begin bij. Ook brigadier Fred was een markant lid van het team, maar die is er nu niet meer bij. Hierover kun je alles lezen in boek 10 van de serie. Sam Bos, de kleine ex-bewaker van een resort, kwam erbij na boek 3 van de serie, Moord in het Resort. Ook Sergeant Alex de Wit werd op een gegeven moment aan het team toegevoegd, nadat hij in meerdere onderzoeken een gastrol had uitgevoerd.

Het team heeft dus een stamkroeg waar op vrijdagmiddag, normaal gesproken, het begin van het weekend wordt ingeluid. De kroeg, De Drie Kronen, neemt een markante plaats in binnen de dorpsgemeenschap. In boek 2, De Drie Kronen, vindt een significante ontwikkeling plaats in de kroeg, wat leidt tot de komst van nieuwe eigenaars. Abel Hedwig en Hannie Bonte zijn de nieuwe eigenaars, terwijl Abel ook de chef-kok is. Aan de bar zijn vaak drie vrienden van Abel en Hannie te vinden. Koen Vos, de huisschilder van het dorp, Pieter Malenstein, de benzinepomphouder en garagist van het dorp, en Barry van Eik, de boekhandelaar. Dit drietal zorgt regelmatig voor komische taferelen, maar ze schromen ook niet om het researchteam behulpzaam te zijn wanneer de situatie daarom vraagt, wat eigenlijk geldt voor een groot gedeelte van de bewoners van het dorp.

Nu zijn we dus met dit boek alweer aanbeland bij boek 13 van de serie. Een bijzonder verhaal, dat lang voor vraagtekens zal blijven zorgen.

Hoofdstuk 1

H*et appartement van Chau, bovenin de markthal van Rotterdam, zat bomvol gasten voor haar housewarmingparty.*

Iedereen was gekomen, of was onderweg, en dat betekende dat Chau bij een aantal van haar burens stoelen vandaan had moeten halen om iedereen een plekje te kunnen geven. Ze had ook een paar hangtafels geleend van de eigenaar van haar favoriete Japanse restaurant, beneden in de markthal. Deze meneer, Akito Ito, had zelfs tijd gemaakt om op het feestje van Chau aanwezig te kunnen zijn, en had ook voor de catering gezorgd.

Chau had met opzet de late vrijdagmiddag gekozen voor het feest, omdat veel gasten natuurlijk later weer richting Voorburg of Den Haag moesten. Natuurlijk had iedereen afgesproken dat de chauffeurs voor de terugreis geen alcohol zouden nuttigen. Uiteindelijk hadden alle aanwezigen het welkomstdrankje in de hand, en was het natuurlijk hoofdcommissaris Daimler die een eerste korte speech hield. Voordat hij echter zijn eerste woord tot de aanwezigen kon richten, bracht Jack Dullens, een van de twee hoofdinspecteurs van het rechteerteam in Voorburg, de lach alweer tot stand.

“Hoofdcommissaris, een beetje kort graag, want anders krijgen we al het lekkers dat hier op de tafel staat niet op, en gaan we vanavond met knorrende magen naar huis.”

De hoofdcommissaris was de dubbelzinnige uitspraken van zijn hoofdinspecteur wel gewend en begon onverstoord aan zijn speech.

“Beste Chau, Zelfs bij een gelegenheid als deze toon jij weer jouw klasse. Zoveel mensen in een appartement, en toch nog genoeg ruimte om te bewegen. Alles is weer tot in de puntjes geregeld. Ik weet dat je al helemaal bent ingeburgerd in Rotterdam, en dat zien we ook hier en nu, aan de hand van het aantal Rotterdamse gasten. Maar de gasten uit Voorburg en Den Haag zijn nog wel in de meerderheid, al zegt dit natuurlijk helemaal niets over de gasten zelf. Ook Meow heeft het hier duidelijk naar zijn zin en schijnt hier ook al veel vrienden te hebben. Je zou dus kunnen zeggen dat jullie al helemaal zijn ingeburgerd. Gelukkig blijf je ons korps trouw, ondanks de verhuizing naar deze prachtige stad en deze zeer bijzondere locatie.

Hoofdinspecteur Chau, ik wens jou, samen met je onafscheidelijke maatje Meow, veel geluk in jullie nieuwe onderkomen.” En toen werd er hartelijk en luid geproost op het geluk van Chau en Meow.

Het feest was in volle gang, toen commissaris de Bruin plotseling de aandacht vroeg. Chau zag direct dat het geen goed nieuws betrof, en ze verbaasde haar baas weer met haar ongelooflijke intelligentie.

“Is er iets met Francis, baas? Ik zie aan je gezicht dat wat je ons te vertellen hebt ons persoonlijk raakt. Heeft het met Francis te maken? Dat hij er nog steeds niet is, is vreemd, zeker omdat hij mij niets heeft laten weten.” Nu verscheen er op meerdere gezichten een angstige blik, en bekende de commissaris dat Chau het bij het juiste eind had gehad.

“Het spijt me, dit zal een schok zijn voor veel van jullie, maar in het bijzonder voor Chau, en natuurlijk voor Abel, die hier ook aanwezig is. Voordat ik jullie echter vertel wat ik zojuist te horen heb gekregen, moet ik om uiterste stilte en concentratie vragen.

Ik heb zojuist het verschrikkelijke bericht gekregen dat Francis Hedwig, notabene bij het verlaten van zijn restaurant in Den Haag, is overmeesterd door minstens twee gemaskerde mannen en is weggevoerd in een zwarte bestelbus. Natuurlijk stond Francis op dat moment juist op het punt naar hier te vertrekken.” Nu moest Sam de Bruin even stilhouden, want de reacties waren te heftig en te luid om verder te kunnen gaan. Hannie, een van de uitbaatsters van De Drie Kronen in Voorburg, had zich ontfermd over Abel, de tweede uitbater en chef-kok van De Drie Kronen, en de broer van Francis Hedwig. Chau, die vrijwel nooit haar emoties toonde, was ook op haar stoel teruggezakt en zat bijna apathisch over het hoofd van Meow te aaien, die blijkbaar ook direct doorhad dat er iets vreselijks aan de hand was.

Sam de Bruin maande iedereen tot kalmte en probeerde zijn instructies te geven, maar hij begon met een akelige mededeling.

“Excuses aan de overige gasten, maar ik richt mij nu eerst tot de rechercheurs en andere leden van het researchteam in Voorburg.

Alvorens ik jullie nu de eerste instructies ga geven, moet ik eerst nog iets mededelen over een donkere wolk die boven onze hoofden hangt.

Mij is namelijk door het hoger echelon medegedeeld dat wij weliswaar aan het onderzoek kunnen beginnen, maar dat dit nog geen definitief besluit betreft. Er zijn namelijk vragen over onze relatie en betrokkenheid met het slachtoffer. Jullie weten allemaal wat dit betekent, maar ik vond dat jullie dit zeker moesten horen, alvorens wij dus richting Den Haag vertrekken. Een aantal van onze mensen van het bureau in Voorburg is daar al naar op weg, en er is ook al een forensisch team uit Den Haag naar de plaats des onheils gestuurd. Ik verzoek iedereen van het team uit Voorburg en uit Den Haag nu van hier te vertrekken en richting ons bureau te gaan. Oh, wacht. Niet iedereen gaat naar ons bureau. Jack, Susan, Chau en Meow gaan met mij mee naar restaurant VIP in Den Haag. Wie daar ook naartoe komen, zijn Freek en een paar van zijn forensische mensen, Sam Bos, en sergeant Axel de Wit. Van ons bureau in Voorburg zijn ook al een viertal agenten onderweg. Ik vertrouw erop dat ik de rest hier kan overlaten aan onze twee hoofdcommissarissen. Ik hoop ook dat wij de leiding over dit onderzoek kunnen behouden, maar of dat zal lukken is nog zeer de vraag, helaas.” Toen zag De Bruin de arm van de Rotterdamse hoofdcommissaris omhooggaan.

“Mensen, ik neem het nu even over, want het team uit Voorburg moet nu gaan. Ga maar, mensen, wij regelen hier verder alles. Misschien kan mijn collega, hoofdcommissaris Daimler, nog even achterblijven, hier? Hetzelfde verzoek heb ik overigens voor alle andere gasten uit Voorburg en Den Haag.” Het team uit Voorburg vertrok, en toen de deur weer werd gesloten, nam hoofdcommissaris Braams het woord weer.

“Mensen, dit is weer een ernstige situatie, zeker voor de mensen uit Voorburg, en natuurlijk in het bijzonder voor u, meneer Abel. Het gaat hier per slot van rekening over de ontvoering van uw broer.

Toch heb ik u en uw dorpsgenoten ook verzocht hier even achter te blijven, omdat ik u allen graag nog iets op het hart wil drukken.

Ik ken jullie inmiddels een beetje, en ik weet uit ervaring wat voor moedige en loyale mensen jullie allemaal zijn. Ik weet dan ook dat de verleiding voor een aantal van jullie, groot zal zijn om iets te doen. Dat wil ik jullie met klem vragen niet te doen. In ieder geval niet, totdat er weer met jullie is gesproken door de leiding van dit onderzoek. Blijf bij elkaar, maar neem alsjeblieft geen beslissingen waar we later spijt van zouden kunnen krijgen.

Ik ga straks naar mijn hoofdkantoor, en ik verzoek mijn collega, hoofdcommissaris Daimler uit Voorburg, mijn hoofdinspecteur David Sprong en sergeant Petra Winkel met mij mee te komen. De rest van jullie wil ik dus vragen de kalmte te bewaren en rustig te vertrekken. Ik stel voor dat de mensen uit Voorburg eerst met zijn allen naar De Drie Kronen gaan, en daar wachten tot iemand van ons zich weer bij jullie zal melden. Voor de andere gasten uit Rotterdam en omstreken geldt dat zij helaas weer naar huis kunnen en daar zullen moeten wachten op eventueel nieuws.

Nu stel ik voor hier even de orde te herstellen. Dit is allemaal heel vervelend, maar ik denk toch, jammer genoeg, dat we nu alle niet-politiemensen moeten vragen om te vertrekken.

Ik beloof de mensen die dicht bij Francis staan, goed op de hoogte te zullen houden. Dit geldt natuurlijk in het bijzonder voor jou, Abel. Je kunt er zeker van zijn dat we alles zullen doen om jouw broer weer veilig terug in ons midden te krijgen. Ga nu naar huis, alsjeblieft, en wacht op onze berichten. Oh, misschien kunnen we de boel hier nog even een beetje aan de kant schuiven en een tafel creëren waar wij aan kunnen zitten? Dan hoeven we niet direct naar ons kantoor.” Meneer Ito gaf antwoord op die vraag.

“Gaat u maar met uw mensen aan de eettafel zitten, hoofdcommissaris. Ik bel even een paar van mijn mensen, en dan brengen wij het hier helemaal voor jullie in orde

Ondertussen duik ik even de keuken in en zal ik verse koffie en thee voor jullie zetten, want jullie nacht zal wel lang worden.

Binnen een uur was de woonkamer van Chau getransformeerd in een ware vergaderkamer, en stond de koffie en thee op tafel te dampen. Meneer Ito had, voordat hij vertrok nog wat lekkernijen aan laten voeren. Van het al aanwezige eten was een gedeelte gebruikt voor een klein buffet. Aan de tafel zaten nu de twee hoofdcommissarissen, samen met hoofdinspecteur David Sprong, en sergeant Petra Winkel van het Rotterdams rechercheteam. Alle andere eerder aanwezige gasten waren vertrokken. Nu nam hoofdcommissaris Daimler uit Voorburg het woord.

“Mensen, ik heb goed nieuws. Voorlopig is er geen risico dat hogerhand de leiding van dit onderzoek aan een ander toewijst. Ik heb zojuist het groene licht gekregen. Het spijt me, maar dit betekent dat ik mij nu in allerijl naar Voorburg zal begeven. Nu is het vrijdag, dus, collega Braams, als je wilt, zou je mij kunnen vergezellen? Ik weet zeker dat jij ook graag zal willen weten wat er precies speelt. Ook jij bent goed bevriend met Francis.” Dit voorstel werd door de hoofdcommissaris uit Rotterdam met graagte aangenomen, en de twee hoofdcommissarissen gingen op weg naar Voorburg.

In de auto van De Bruin was het Jack die als eerste zijn mond opendeed, en dat deed hij weer op een voor hem zo typische wijze.

“Als die hoge pieten denken dat ze mij kunnen beletten naar Francis te zoeken, dan hebben ze het toch echt mis, en ik weet zeker dat dit voor meer van jullie geldt. Dus, wat doen we?” Jack’s baas, commissaris Sam de Bruin, probeerde de situatie onder controle te houden en had zojuist ook het goede nieuws gekregen.

“Jack, rustig maar. Ik heb zojuist een berichtje van onze kleine grote baas gekregen. Voorlopig hoeven we ons geen zorgen te maken en kunnen we volop aan de slag.

Helaas valt er echter nog bar weinig te melden. We hebben alleen een getuige die de ontvoering vanuit het restaurant heeft gadegeslagen. De ontvoerders, echter, drie in getal, waren allemaal gemaskerd, en de zwarte bestelbus waar ze gebruik van maakten blijkt gestolen geweest te zijn. In Voorburg zijn ze al druk bezig met het bekijken van alle mogelijke camerabeelden van camera's die zich in de omgeving van het restaurant bevinden. Er is dus op de plaats delict al veel in werking gezet, en dus zullen wij daar niet al te lang werk hebben.

Dit bleek een juiste voorspelling te zijn geweest, maar er was voor de commissaris wel een grote verrassing, toen hij aan de tafel in het restaurant aanschoof, waar de getuige op hem had zitten wachten. De Bruin keek de man aan, en het was duidelijk dat hij de man dacht te herkennen, maar mogelijk twijfelde of hij het wel goed zag. De getuige bracht zekerheid.

“Ja, Sam, ik ben het. Ik snap dat je mij niet direct bij naam herkent, want we zijn elkaar immers maar een keer ergens tegengekomen. Ik was op het verjaardagsfeest van de vader van jouw hoofdinspecteur Chau, waar jij toen, samen met jouw lieve vrouw en dochtertje, ook aanwezig was. Ik ben Henk Twigt, een oude vriend van Chau’s vader. Wij zijn in hetzelfde dorp opgegroeid.

Na elkaar tientallen jaren niet meer te hebben gezien, kwamen wij elkaar een paar maanden geleden toevallig tegen, in Den Haag. Ik ben privédetective en houd kantoor in Den Haag. Herinner je het je nu weer helemaal, misschien?” Nu was De Bruin weer helemaal bij, en dus wilde hij direct weer verder.

“Natuurlijk, Henk, nu is alles weer helder, maar je zult begrijpen dat we ons nu weer helemaal bij de zaak moeten houden. Ik hoorde dat jij de ontvoering door het raam gadeslagen zou hebben. Wat kun je ons vertellen? Oh, overigens, daar komen mijn mensen al. Chau ken je al. Dit is sergeant Susan Sassen, en dat is hoofdinspecteur Jack Dullens. Kom er maar even bijzitten, mensen. Ach, eigenlijk, ga jij maar verder, Chau. Ik geef jou de operationele leiding over dit onderzoek, en ik steun je daarbij waar nodig. Chau keek bij die mededeling direct naar Jack, maar voor hem bleek het geenszins een verrassing te zijn.

“Wees maar niet bang, Chau. Ik heb voorgesteld om jou officieel aan te stellen als operationeel leider van ons team, mede naar aanleiding van de zaak over de markthal in Rotterdam. Nu kwam deze zaak daar alweer tussen, dus moet je dat officiële gedeelte nog maar even tegoed houden, denk ik. Ga nu maar snel van start, baas!” Chau bloosde ervan, maar herstelde zich weer snel en richtte zich toen tot de getuige.

Hoofdstuk 2

H*et was alweer bijna middernacht, toen de eerste briefing van dit onderzoek zijn beslag kreeg. Ook de privédetective, Henk Twigt was aanwezig, en dat gold zelfs voor de vader van Chau.*

Chau stond voor de groep en Susan zat achter de laptop. De twee grote schermen waren nog uit, maar daar zou snel verandering in komen.

“Ondanks het late tijdstip hebben wij toch besloten om deze briefing nog te houden, en zelfs daarna zal de werkdag voor sommigen van ons nog niet ten einde zijn. Ik ben er echter van overtuigd dat niemand hiertegen zal protesteren. Een goede vriend van ons allemaal is ontvoerd, en dat gebeurde op het moment dat hij op weg was naar mijn appartement om mijn housewarmingparty bij te wonen. Jullie zien hier ook hoofdcommissaris Braams, die uit Rotterdam komt, en waar ik later nog op terug zal komen. Ook zien jullie hier op de eerste rij mijn vader zitten, met naast hem iemand die niet iedereen van jullie zal kennen. Die meneer is een oude dorpsgenoot en vriend van mijn vader, maar was vanavond ook de belangrijkste ooggetuige tijdens de ontvoering. Zijn naam is Henk Twigt, en ons werk is hem niet vreemd, want hij heeft voordat hij zijn huidige eigen bedrijf startte zelf ook dienstgedaan bij de politie. Nu heeft hij zijn eigen detectivebureau, in Den Haag, en vanuit die functie was hij ook aanwezig in het restaurant. Dat ook mijn vader hier nu bij deze briefing is, zal Henk zelf aan jullie uitleggen, maar hij zal natuurlijk beginnen met zijn observatie vanuit het restaurant van Francis.” Chau maakte plaats voor de privédetective, die direct van wal stak.

“Dank je wel voor je uitnodiging, Chau. Het is om allerlei redenen heel bijzonder voor mij om hier nu voor jullie te staan.

Toch moeten we dat nu maar voor later bewaren, want het begint echt laat te worden, en we moeten nog even verder. Goed, ik zal jullie zo beknopt mogelijk vertellen wat ik heb waargenomen van de ontvoering, vanuit mijn plaats in het restaurant. Waarom ik daar aanwezig was, vertel ik jullie ook.

Ik had juist een gesprek gehad met de opdrachtgever van mijn nieuwste zaak, en zat te wachten op een afsluitende kop koffie, toen ik, na zijn vertrek, door het raam Francis zijn restaurant uit zag stappen. Terwijl ik hem naar zijn auto zag lopen, stopte er voor hem een zwarte bestelbus op straat. Terwijl de bus nog niet eens helemaal stilstond, zwaaide de schuifdeur van de bus open, en stapten er twee gemaskerde, en in het geheel in het zwart geklede personen de bus uit. In een fractie van seconden zag ik dat de twee mannen Francis overmeesterden en in de bus smeten. Daarna sprongen de twee mannen zelf ook weer in de bus, die direct weer wegreed, terwijl de deur nog niet eens gesloten was. Ik rende ondertussen al naar buiten en kon nog net het kenteken opnemen. Helaas is inmiddels al gebleken dat de bus gestolen was. Die groep ontvoerders bestond uit minimaal drie personen, inclusief de chauffeur. Ik heb geen andere personen kunnen waarnemen, maar dat betekent natuurlijk niet dat er zeker geen andere personen aanwezig kunnen zijn geweest. Meer valt er voor mij dus niet te vertellen over de eigenlijke ontvoering, maar toch zijn er misschien nog aanknopingspunten te vinden, als ik jullie over de precieze reden van mijn aanwezigheid in het restaurant vertel. Dit maakt dan ook duidelijk waarom de vader van Chau hier nu ook aanwezig is.

Ik was dus in restaurant VIP aanwezig, op uitnodiging van Francis Hedwig zelf. Hij was de opdrachtgever van mijn nieuwste zaak, en met hem had ik dus, net voor zijn ontvoering, een gesprek gehad. Francis was een paar weken geleden ook een van de gasten op het verjaardagsfeest van Chau's vader.